

CANT DEL GOS QUE TORNA

Text publicat a la revista *Ampit. Poètiques possibles*, núm. primavera (1982)

Joaquim Sala-Sanahuja

Totes les roques d'aquest cant tenen formes minerals, hi ha ocells que vol amb lluors d'estany i de mercuri entre els angles exactes dels mots abans d'anar-se'n, metàl·lics rodamóns negres, com un cometa halley que s'atensés de sobte i negre damunt Les muntanyes i en acabat s'esborrés darrera l'horitzó d'aquests mateixos signes (al capdavant, que són les idees, sinó pedres negres quasi-bíbliques anant i tornant per l'espai com velles citacions?) amb aparença de caixa, passant, pseudo-estel, llança escapçada, glavi tort, i tota la faramalla d'imatges quasi-bíbliques farcides de pedres que van i tornen, wanderer amb mecanisme de rellotgeria, tic tac, programat com les roques d'aquest cant que torna. Llarg fou el camí, dirà de nou. I tac. Clapits compassats o clams de cinocèfal; veu-cant en forma de clapit d'ideograma egipci, la meua pròpia veu pels arbres, freixes, til·lers, avets, repetint mil vegades el motiu del seu nom. Llarg fou el camí? (un wotan mecànic lliga un a un tots els fils). Clap. Clap. Clap metàl·lic d'ara. De la llançadora que confegeix el text del nou capvespre (capvespre/albada) simètric que (doncs) toma i se'n va, fixant els cicles del motor amb coordenades invariables. Focs de l'horitzó. FOCS DE L'HORITZÓ. Metalls que ploren, les dents, la meua pròpia veu, pedra-estela d'aquest cant xifrat ptolemaic esdevingut duna, i la resta: llàgrimes d'or, líquids, filagarses blanques. Més tard, quan tot ja ha estat guardat, apareix sota el paper el primer ideograma de la nit, el signe GOS en forma de gos que corre.